

ממעין השילוח

במשנת רבוה"ק מאיז'בצא וראדזין זלה"ה

העלון נתנדב לע"ר רבותינו הקדושים ולזכות יהושע בן חוה לאה ומשפחתו

פרשת ויקרא

עלון מס' 84

מתוך השיעור בספרי רבותינו זי"ע
על ידי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

בית יעקב פרשת ויקרא אות ל"ח

ישראל בעולם אזי לא היה בעכו"ם שום זריחה וצמצום בעולם, וכדמצינו שהתאונן המן הרשע ואמר (אסתר ת, יג) וכל זה איננו שוה לי בכל עת אשר אני רואה את מרדכי היהודי, היינו ע"י שנמצאים יהודים בעולם שמצמצמים את עצמם בכל הצמצומים להכיר מלכותו ית', מכח זה זורח מעט זריחה אף בעכו"ם שייראו מלהתפשט בגודל זדון, כמו שבשעת שינה נשאר באדם קיסטא דחיותא שזו הנקודה ניעור תמיד כדאיתא בזה"ק (לך פ"ג), ובש"ס (ברכות ס"א): 'אף ניעור', ובש"ס (יומא פ"ח). עיקר חיותא באפי' הוא דכתיב כל אשר נשמת רוח חיים באפו, וזו הנקודה חי תמיד ואף בשעת שינה נשאר ניעור באדם מהחיים אשר בו, כן הם העכו"ם נגד ישראל שיש בהם רק נקודה וקיסטא דחיותא, ואף זו הנקודה הוא רק מצד ישראל כי אם היו מובדלין מהם לגמרי לא ישאר בהם שום חיות, כי כל עיקר חיים הוא רק ההכרח שמכיר שיש השי"ת שהוא מלך העולם. ובישראל עצמן ג"כ נמצא חילוק שבשעה שנפש מישראל טרוד ואינו זוכר כל כך בהכרתו ית' אז לא נמצא בו רק 'ריח', ובשעה שהוא בישוב הדעת וזוכר בהכרתו ית' על אז נאמר לשון 'אכילה' והכל הוא רק מצד תפיסת אדם. ואכילה מורה שמהם מקבל עיקר התענוג והמה עיקר המכון של הבריאה והוא כולו מאכל.

ריח ניחוח לה'. בתנחומא (פנחס י"ב) "אמר הקב"ה בני לא מפני שיש לפני אכילה ושת' אמרתי לכם, אלא בשביל הריח שתהיו ערבין לפני ונותנין לפני לריח ניחוח. להבין הענין האם נוכל לייחס ח"ו מצד השי"ת שנצרך לו הריח, ועוד יותר קשה הלא מצינו כמה פעמים בכתוב אף לשון אכילה את קרבנו לחמי (במדבר כח, ב). אכן הענין הוא דכתיב (תהלים קטו, טז) השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם, היינו שכל הויית עוה"ז הוא רק לפי שעה והעיקר הוא ההכרה להכיר כבודו ית' בכל דבר, שאף כי מצדו ית' אין לו שום צורך ונפקא מינה לא בלחם ולא אף בריח, אכן מצד טובת הברואים לטוב להם שהציב השי"ת רצונו שיהיו ברואים בעולם שיכירו כבודו ית' שמלכותו בכל משלה. ואחר שישראל הם המכירים זאת לזה הם עיקר המכוון מהבריאה, ומהם עולה עיקר התענוג עד שמצדם נקרא לשון אכילה. אכן עם כל זאת קצת ריח נמצא בכל העולם, היינו הכרה מועטת יש אף בעכו"ם בענין שנאמר (מלאכי א, יא) כי ממזרח שמש עד מבואו גדול שמי בגוים ובכל מקום מוקטר מוגש לשמי ומנחה טהרה, וכדאיתא ע"ז (מנחות ק"י). דקראן לי' אהלא דאלהיא, ומפני שהכרתם קטנה לזה נקרא בשם ריח ולא עיקר הדבר. ובאמת אף זה הריח הוא רק מצד ישראל שעל ידם זורח זריחה מועטת אף בעכו"ם, כי אם ח"ו לא היו

שיחת כ"ק אדמו"ר שליט"א

הרחיקו את הדעה של הגשמה גסה זו כלפי מעלה שהקב"ה יש לו הנאת אכילה ושתיה מהקרבנות (כמו ששמע לשונות הכתובים בתורה ובנביאים), ואמרו שתכלית הקרבנות הוא ה"ריח ניחוח לה'" (כמ"ש לשון זה בתורה הרבה פעמים), והכונה הפשוטה בדבריהם ז"ל הוא, שאף שהקב"ה אינו גוף ואין בו חסרון כלל, כי הוא בתכלית השלימות והכל ממנו

תכלית הקרבנות אינם לאכילה רק לנחת רוח. הביאור בזה | ריח ניחוח לה'. בתנחומא (פנחס י"ב) "אמר הקב"ה בני לא מפני שיש לפני אכילה ושת' אמרתי לכם, אלא בשביל הריח שתהיו ערבין לפני ונותנין לפני לריח ניחוח. להבין הענין האם נוכל לייחס ח"ו מצד השי"ת שנצרך לו הריח, ועוד יותר קשה הלא מצינו כמה פעמים בכתוב אף לשון אכילה את קרבנו לחמי (במדבר כח, ב): רבותינו ז"ל במדרש

לפניו ית', והמה המכוון והתכלית בבריאה זו, אבל זה החשבון שבהיות שברצונו י"ת בבריאת עולמו היה עיקר חפצו בישראל והוא הרי רוצה בעולמו ובשכלולה וא"כ הרי שצריך הקב"ה לקיומם ולעבודתם, זה המציאות היא מציאות אמת יחסית רק בתפיסת מערכת תחום המושג המוגבל של הבריאה והברואים אשר ברא הקב"ה ברצונו, שהמה ישלימו החסרון שבה והמה יתנו כבוד וחיל לכבודו י"ת במעשיהם ובעבודתם, אבל כל זה אינו נמצא ושייך אליו עצמו ח"ו, רק שמטובו ורצונו הפשוט ברא בריאה זו עם חסרונות ועם צורך והכרח אל בני ישראל ובבריאה מחודשת זו שם מציאות הלזו של 'אכילה' כלפי מעלה אמת, וא"כ הרי ודאי יש מקום לכל לשונות של 'אכילה' האמורים בתורה אצל הקרבנות שהמכוון הוא על נתינת כח ונחת רוח אל התכלית והנרצה בכוונת רצונו ואל כבודו בזה העולם.

גם בעכו"ם נמצא מעט הכרה וטעם ומכונה בשם 'ריח'

אכן עם כל זאת קצת ריח נמצא בכל העולם, היינו הכרה מועטת יש אף בעכו"ם בענין שנאמר (מלאכי א, יא) כי ממזרח שמש עד מבואו גדול שמי בגוים ובכל מקום מוקטר מוגש לשמי ומנחה טהרה, וכדאיתא ע"ז (מנחות ק"ג.) דקראן לי' אהלא דאלהיא, ומפני שהכרתם קטנה לזה נקרא בשם ריח ולא עיקר הדבר: בשונה מאכילה ישנו בחוש הריח, שהאכילה אינו רק אצל האוכל אבל הריח מתפשט והולך, וכמו כן עיקר הכבוד שמים והתכלית הנצרך אל שלימות המכוון שבעולם שנקרא בשם 'אכילה' זה מתקיים ע"י בני ישראל דווקא שבהם מתקיים תכלית המכוון שהמה יודעים את ה' ועובדים אותו בבהירות ההכרה ובלב זך, אבל אמנם גם בכל פרטי הנבראים והגוים נמצא הכרה של כבוד שמים בטבע מציאותם אף בלא עבודה ובחירה, וזה ההכרה שלהם מכונה בשם 'ריח' כי אינו מציאות חזקה וברורה כ"כ כשל ישראל, ומכונה בשם 'ריח' כי אינו מציאות כמו אכילה רק כמו ריח של דבר ולא הדבר עצמו ולא מילתא היא ולית בה ממשא, וכן הכבוד שמים היוצא והנמצא בכל פרטי העולם אין בה הכרה בהירה ותכלית מושלם רק הכרה מועטת כיחס ריח המאכל אל אכילת המאכל, והיינו שעולה ויוצא מהם הנאה חלושה של 'ריח' בשונה מישראל שהמה בבחי' 'מאכל' פי' הנאה שלימה ותכליתית כי נמצא בהם טעם טוב ושלימות

ית' ולא יתכן להיות בו ית' אכילה ושתייה ח"ו, אכן הקרבנות הם אך לנחת רוח לפניו שאמר ונעשה רצונו, שיש לו הנאה ומילוי רצון מזה שאנו עושים רצונו ונכנעים למלכותו ולמצותיו, וזה נקרא בלשון "ריח" פי' קורת ונחת רוח. וע"ז יש להקשות בשנים, א' דהרי זה הצריכה והקבלה של הנחת רוח אף דאין זה צורך וחסרון חומרי מגושים כאכילה אבל מ"מ הרי גם זה לא יתכן להאמר על הקב"ה שהוא אין סוף ואין בו שום חסרון וצורך קבלה והוא נעלה גם מענין הריח והניחוח ואינו נצרך ומקבל מבריותיו כלל וכלל וא"כ גם זה הנחת (שנשמעים אליו ושהולכים בדרכיו) אין אצלו, ועוד יש להקשות, שהרי לשון הכתובים ברור מללו שהקרבנות הם "לחמי לאשי" שהם אכילה ושתייה ואיך מתורץ לשון זה לפי דבריהם הנ"ל.

'עבודה צורך גבוה' הוא אמת רק בתוך הבריאה ובתפיסת בראויה (אבל לא מצד השי"ת) ונקרא בשם 'אכילה'.

אכן הענין הוא דכתיב (תהלים קטו, טז) השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם, היינו שכל הויית עוה"ז הוא רק לפי שעה והעיקר הוא ההכרה להכיר כבודו ית' בכל דבר, שאף כי מצדו ית' אין לו שום צורך ונפקא מינה לא בלחם ולא אף בריח, אכן מצד טובת הברואים לטוב להם שהציב השי"ת רצונו שיהיו ברואים בעולם שייכרו כבודו ית' שמלכותו בכל משלה. ואחר שישראל הם המכירים זאת לזה הם עיקר המכוון מהבריאה, ומהם עולה עיקר התענוג עד שמצדם נקרא לשון אכילה: "הארץ נתן לבני אדם" שהם ישלימו ויאירו את כבודו י"ת בעולמו ע"י מעשיהם ובחירתם בטובה, ואחר שהציב וסידר השי"ת את עולמו במתכונת מכוונת שיש בה חסרון וצריך תיקון ופעולת אדם והכבוד שמים המכוון הוא ע"י בני ישראל דייקא, הרי לגבי חלל פנוי של זה העולם נקרא שהאדם הוא הפועל והיוצר והנותן כבוד לשמו, כי כך הציב השי"ת צורת מערכת עולם המעשה והבחירה ותפיסת האדם הפועל בה, וזה הכרחי כדי שישלים האדם את עצמו ואת העולם בעבודתו, והרי זה אכן אמת (נבראת ויחסית) בתחום זה העולם ובתפיסת דעת האדם שנצרך שעבודה הוא צורך גבוה וכביכול הוא בעל חסרון בעולמו ואך האדם בעבודתו משלימים ונותנים לו עוז וכח, וזה הענין מכונה בשם "אכילה".

והאמנם, כי זה אמת גמור שישראל הם הנותנים כח ועוז לצורת הבריאה ולתכליתה הראויה הנרצה

דביקות ה' בדעת אמת ולא רק ריח טוב מקופיא ושלא מדעתם כאוה"ע.

ע"י עבודת ישראל ובהירות דעתם מתפשט גם בכל העולם ריח ומזה חיות קיומם

ובאמת אף זה הריח הוא רק מצד ישראל שעל ידם זורח זריחה מועטת אף בעכו"ם, כי אם ח"ו לא היו ישראל בעולם אזי לא היה בעכו"ם שום זריחה וצמצום בעולם, וכדמצינו שהתאונן המן הרשע ואמר (אסתור ח, יג) וכל זה איננו שוה לי בכל עת אשר אני רואה את מרדכי היהודי, היינו ע"י שנמצאים יהודים בעולם שמצמצמים את עצמם בכל הצמצומים להכיר מלכותו ית', מכח זה זורח מעט זריחה אף בעכו"ם שייראו מלהתפשט בגודל זדון, כמו שבשעת שינה נשאר באדם קיסטא דחיותא שזו הנקודה ניעור תמיד כדאיתא בזה"ק (לך פ"ג.), ובש"ס (ברכות ס"א): 'אף ניעור', ובש"ס (יומא פ"ח.) עיקר חיותא באפי' הוא דכתיב כל אשר נשמת רוח חיים באפו, וזו הנקודה חי תמיד ואף בשעת שינה נשאר ניעור באדם מהחיים אשר בו, כן הם העכו"ם נגד ישראל שיש בהם רק נקודה וקיסטא דחיותא, ואף זו הנקודה הוא רק מצד ישראל כי אם היו מובדלין מהם לגמרי לא ישאר בהם שום חיות, כי כל עיקר חיים הוא רק ההכרח שמכיר שיש השי"ת שהוא מלך העולם: גם הכבוד שמים שנמצא קיים בטבע הנבראים - והוא מה שמוטבע אצל הנבראים במקצת מידות נחמדות חסד ורחמים צדק ומשפט, אשר בשורש הדבר הוא מה שנמצא קיים בהם צורת אדם ומעט אור דקדושה והכרת ה' בהעלם, ומזה יש אל הבריאה כולה התכוננות ומעמד וצורה מסוימת וטעם טוב - זהו מכח עבודת ישראל ודעת האמת הבהירה שלהם, ומכח ההכרה והבהירות הגדולה הנמצא בעולם אצל ישראל מתפשט מזה ריח הכרה ודעת וטהרה בכל העולם, ומזה יש לכל הנבראים קצת צורה ותכלית מה, אבל אם לא זה ההתפשטות של זריחת הריח דעת וקדושה ע"י ישראל היו אומות העולם מתפשטים בתאותיהם ובזדון ליבם בלא שום חשבון וצמצום ומיחושי בושיה (העולים ובאים מריח טהרת הלב וצורת האדם) והיו אובדים וכלים לגמרי באשר שלא היה נמצא בהם שום צורה ותכלית מה ולא היה עולה מהם שום ריח טוב מה. [והביא ע"ז הכתוב שאמר המן הרשע 'וכל זה איננו שוה לי בעת שאני רואה את מרדכי', ומפרש כאן שבעת שהיה המן רואה את מרדכי ואת צמצום יראתו וכיוצ"ב זה היה משפיע גם

עליו ומעורר את ליבו בפרפורי מצפוני בושיה ויראה שלא יוכל להתפשט כחפצו בהפקירות זדון ותאוה כבהמה, והיה מראה צורת יראת מרדכי אשר ראה מקשקש בנפשו ומשבית מנוחת ליבו השובב מלהתהלך כרצונו בנייחא והפקר, ולזה לא היה יכול לסבול בנפשו לראות את מרדכי הצדיק והיה שונאו תכלית שנאה].

ובחילוק צורת החיים הנמצא אצל ישראל ביחס לחיי אוע"ה הביא משל לזה מהחיים שנמצא בתוך האדם בלילה בעת השינה, אשר אז אין הדעת והחכמה פועלים פעולתם והחיות הנמצא אז באדם באפו הוא אך כגולם וכנקודה בלא צורה ודעת והכרה, אבל אמנם ריח דעת ובהירות נשאר בה גם אז מאשר נטבעה בה בעת היום כאשר היתה בה דעת ובהירות אור, וכעין זה הוא חיות אוה"ע ביחס אל חיים של בני ישראל, שהם יש להם צורת חיים רק גולמית בלא דעת ואור כבעת השינה וישראל יש להם דעה שלימה והכרה בהירה לדעת את ה' ועבודה וצמצום בכל מעשיהם במחשבה דיבור מעשה ומבררים את נפשותיהם בכל כח עבודתם, ונמצא שהתכלית והמכוון והטוב היוצא מכל באי העולם הוא אך מכח ישראל שמתפשט בהם וזורח בהם שלא מדעתם ובלא בהירות דעה והכרה וכוונה והינם רק כבחיל' ריח וכצורת חיי האדם בעת שינתו שאינו פועל בבחירה ובכונה ובהירות צורה ודעת וחיים שלהם היא רק חיים גולמיים בלא צורה ובהירות דעת.

גם בישראל עצמם נמצא הבחי' אכילה ריח. גדלות וקטנות

ובישראל עצמן ג"כ נמצא חילוק שבשעה שנפש מישראל טרוד ואינו זוכר כל כך בהכרתו ית' אז לא נמצא בו רק 'ריח', ובשעה שהוא בישוב הדעת וזוכר בהכרתו ית' על אז נאמר לשון 'אכילה' והכל הוא רק מצד תפיסת אדם. ואכילה מורה שמהם מקבל עיקר התענוג והמה עיקר המכון של הבריאה והוא כולו מאכל: גם בכל בן ישראל נמצא בו שני צורות, כי בשעה שהוא שלם בדעתו ובעבודתו ובזוהר יפעתו אז נראה ומובן לכל שתכלית בריאתו מוצדקת ויש בו צורך ומשמעות ורצון כי הוא נמצא וקיים בשלימות בהירותו ועבודתו ודעתו ישראל אשר בו יתפאר, אז נקרא שקרְבָנו לגבוה הוא בבחי' "אכילה", ובעת שאין דעתו ומעשיו מושלמים ואין מתראה ממנו תכלית ושלימות כונת בריאתו

ואלה יעמדו על הברכה להפצת אור תורת רבוה"ק זיע"א

לרפואת הרב לוי מרדכי בן פייעה דבורה
לרפ"ש בתוך שאר חולי ישראל.
נתנדב ע"י משפחתו.

החפץ בעילום שמו
זכות רבינו בעל המי השלוח זיע"א תגן עליו להיושע
בכל טוב סלה

נתנדב להצלחת הבה"ח אהרן קרמר נ"י
נתנדב ע"י משפחתו.

לע"נ הרה"ח ר' יצחק מנדל ב"ר ישעיה שנוור ז"ל
נלב"ע י"ד תמוז תשפ"א
הונצח ע"י משפחתו שיחי'

ואין בו בהירות הכרה ודעת את ה' והוא מתהלך קודר
ובחושך ובמיצרים וכיוצ"ב אז עולה ממנו רק הנאת ריח כנ"ל שהוא
מוטבע ומסוך בו שלא מדעת וכונה אבל לא בבהירות הכרתו ואינו עיקר
המכוון והתכלית כ'אכילה'. [לא נשלם סוף המאמר, ולא נודע לבאר עפ"י
דבריו אלו דברי המדרש "לא בשביל שיש לפני אכילה ושתיה וכו' אלא
בשביל הריח שתהיו ערבין לפני ונותנים לפני לריח ניחוח", ואפשר ואולי
המשך הביאור הוא דסוף תכלית המכוון בכל העבודה הוא לאתר דלא
איתדע היינו לביורר האדם ושלימותו העצמית לפני ה' לא הניכר ומתידע
לדעת האדם שזה החלק הוא (בבחינה מסוימת) אך חיצונית ומלאכותית ואין
בה זיכוך ושלימות אבל בזיכוך שבבחי' ריח שנטבע בעצמיות האדם שלא
מדעתו וכונת מכוון כלל שם יש שלימות אמת וזך לפני ה' הרואה ללבב.
וברוך היודע האמת]

מאוצר המעין

המצות שהם מעשיות דייקא הם לזכך כוחות השובבים שיוקבע גם בס
אור אבל הדעה היא זכה ובהירה בטבעה ועומדת לפני ה' ברע קט.

אל פתח אהל מועד יקריב אתו לרצנו לפני ה'. היינו אם יש
לאדם רצון ומחשבה טובה הוא מיד לפני ה', אכן זה הוא
מצד המחשבה, אבל מצד הגוף שהאדם הוא מורכב בגוף
שחפץ בהסתרה ובקל יכול לשכוח רצון הטוב, לכן העצה
היא להביא את הרצון והמחשבה לידי מעשה, כדי שיתקיים
אצלו. וזה היה כונת הקרבן שפועל ע"י פעולה, אף שעיקר
הוא כונת הלב כי רחמנא לבא בעי אכן הפעולה היא גומרת
הרצון, כי מצד הדעה של האדם בקל יכול להכניע עצמו
לפני השי"ת אך שיוקבע זאת גם בהגוף שגם הגוף יורגל
לעבוד את השי"ת צריך לזה מעשה ופעולה ומזה יוקבע
בהגוף, וזה הפעולה היא גמר המחשבה וזה 'קריב אתו
לרצנו לפני ה'.

(מי השלוח ויקרא חלק ב')

השיעור השבועי

מאת ב"ק ארמו"ר שליט"א

בספרי רבותינו הקדושים מאיז'בנא וראדזין זיע"א

מתקיים מדי שבוע ביום רביעי בשעה 23:00 בלילה
בבית המדרש דרוהביטש (בעזר"ג) רחוב מלאכי 9 בעיה"ק ירושלים

בשורה טובה לדורשי ה' וטובו

בעזרה"ת בשעה טובה שיעור הדש בספרי רבוה"ק זיע"א

ע"י ב"ק ארמו"ר שליט"א,

בבית החסידיים 'סטוטשין' ברחוב גבעת משה 5,

דורשי ה' החפצים לזכות את הרבים באור תורה ולישול חלק בהוצאת הגליון, (ליכות, לרפואה, לישועה, או לעילוי נשמה) נא לפנות למערכת
במספר 058-3256436 או ע"י כתובת מייל ri0583256436@gmail.com ושכרו הרבה מאד על פי פעלו.
כמו כן כל מי שיש הערות בעניני הגליון ולכל עניני הגליון ולקבל את העלון במייל יש לפנות בכתובת הנ"ל

להשיג את ספרי רבותינו הקדושים במייל של המערכת

י"ל ע"י עמותת מורשת בית איז'בנא ראדזין ע"ר